

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Miluj mě
v Benátkách*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelství@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-373-5

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesе žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Johana odemkla dveře rodinné vily, opřela se do nich ramenem a málem je samou netrpělivostí vyrazila. Proběhla vzdušnou, příjemně zařízenou halou jako vítr, natropila přitom stejně škody jako hurikán. Svým během smetla časopisy se stolu, odsunula křeslo, porazila židli.

Zrcadlo jen na vteřinu zobrazilo štíhlou devatenáctiletou nohatou blondýnku s vlasy do pasu a uličnickým, dokonce malinko samolibým výrazem a málem zaplatilo za odvalu svým skleněným životem. Taška rozdivočelé nájezdnice ho minula jen o milimetry. Slečna Johana Králová se vracela domů od maturity. Rozrazila dveře svého pokoje a s vítězným úsměvem se zřítila na postel. Cestou házela na zem všechno, co právě držela v rukách. Zůstávala po ní cestička značená kabelkou, trikem, botami i sukni. Nezáleželo jí na tom. Dneska to nebude vadit ani její pořádkumilovné mámě.

Odmaturovala. Odmaturovala dokonce mnohem lépe, než čekala. Ještě ze školy musela tu vítěznou novinu zavolat tátovi i mámě. Teď bude mít pár hodin jen pro sebe, než se rodina vrátí k večeři domů, může bez překážek snít.

Johana pevně zavřela své nádherné, hluboce fialové oči obklopené hustými černými řasami, pohodlně natáhla štíhlé hezky tvarované nohy a představila si loňské léto. Léto, kdy poznala svou jedinou opravdovou lásku, svého Paola.

Otec ji i matku odvezl na celý měsíc na Capri. Nejdřív se bránila, nechtěla jet na prázdniny s rodiči. Dokonce předvedla slzavou scénku, není přece malá holka, ale

s její staromódní rodinou prostě nebyla řeč. Dali jí jen dvě možnosti. Buď pojedete s nimi na Capri, nebo zůstanete u tety a strýce v té příšerné malé díře, kde se tihle podivní příbuzní rozhodli bydlet.

Celé léto v Luhačovicích, navíc s tou nudnou šprtou, tedy svou drahou sestřenicí Helenou, která by povídala jen o vysoké škole a cestování. Brrr!

„V Praze prostě celé léto sama nezůstaneš,“ prohlásil tenkrát její otec a bylo na něm vidět, že to myslí vážně. Nepomohlo ani svůdné zamávání řasami, i když tenhle trik společně se slzičkou v koutku oka na otce většinou zabíral. Johanka byla jeho miláček a uměla toho pěkně zneužívat. Tentokrát jí to ovšem nebylo nic platné.

„A na to, abys cestovala sama, máš ještě dost času, Sárú taky nikam samotnou nepustí,“ dodal surově.

Jako by to sama dobře nevěděla. Sára je přece její nejlepší kamarádka.

Nakonec se zachovala jako poslušná dcera a odjela s rodiči na Capri. K překrásnému ostrovu v Neapolském zálivu dorazili za soumraku. Pluli lodí modrou vodou i modravým večerem k nádhernému ostrovu. Jeho světla jí na přivítanou zářila jako drahokamy.

„To je nádhera, tati,“ obdivovala Johana překrásné panorama.

„Jsem šťastná, líbí se mi tady,“ přidala se matka.

„A to jsme, holky moje, vlastně ještě ani nedorazili na ostrov.“

Táta je obě objal kolem ramen. Společně se dívali vstříc nádherné dovolené.

Zlobila se nejdřív sama na sebe, že se tak dobře baví, ale nemohla si pomoci.

Při vzpomínce na krásné loňské léto se Johana blaženě protáhla. Plavat v moři i bazénu u hotelu, běhat ráno

po pláži, hrát tenis, jezdit na vodních lyžích, všechno se jí líbilo. Musela ocenit svého otce, neměl žádné námítky a s úsměvem platil tenisové kurty i s trenérem, motorové čluny, dokonce i kurs potápění.

V tyrana se měnil až večer. Večeřet musela s ním i matkou. Ta ale vždycky dělala to, co si přál otec, i to Johanu strašně zlobilo. Na diskotéce směla zůstat jen do půl dvanácté, když jedinkrát přetáhla termín, otec si pro ni poputně došel. Hlídal jestli moc nepije, povolil jí nanejvýš pár skleniček vína, když si dala u baru panáka, skoro ho odvezli s infarktem. Jednal s ní prostě jako s kojencem, div jí nevyměňoval plínky.

Jinak s ním byla docela zábava. Mamina nezklamala, vždycky se na cestách projevila jako lenoch.

„Mami, pojed' s námi, jedeme poznávat krásy ostrova,“ lákala ji Johana.

„Jano, miláčku, nechceš se s námi odpoledne projít třeba na Anacapri?“ zval manželku otec.

Máma se většinou jen líně protáhla, opravila si nátěr oleje na těle a nastavila se znovu slunci.

„Jeďte sami, já jsem takhle docela spokojená,“ zabroukala spokojeně a už se ani nepohnula.

Zato Johana s tátou prošmejčili celý ostrov jako dvě lasičky. Prohlédli si obě střediska, Capri i Anacapri. Vyjeli lanovkou na náměstí Umberto, prohlédli si místní chrám i klášter ze čtrnáctého století, kochali se nádherným výhledem na tři skalnaté ostrůvky zvané Faraglioni. Sestoupili po spoustě schodů k malinké pláži a velikému skalnímu oknu s neopakovatelným výhledem. Další, tentokrát sedačkovou, lanovkou se dostali na samý vrchol ostrova Monte Solaro. Prohlíželi si památky starověké, středověké i přírodní, lízali přitom zmrzlinu a užívali si léta.

Do odjezdu jim zbývalo jen pět dnů, když se objevil Paolo. Bože, ten byl krásný. Johaně zatrnuly zuby při

vzpomínce. Kam se na něj hrabe krása modrého ostrova. Nádherný mužný Paolo s postavou jako antický bůh.

Paolo byl Ital. Doprovázel svou postarší tetičku, hubenou odbarvenou blondýnu ověšenou zlatem tak, že ji ten náklad nutně táhnul k zemi. Pořád se kolem ní musel točit, Italové si na rodinu hodně potrpí.

„Paolo, přines mi pití. Paolo, namaž mi záda. Paolo, Paolo, Paolo...“ vymýšlela si tetička nové a nové úkoly.

Její volání se rozléhalo neustále kolem bazénu a Johana si s hezkým synovcem nemohla ani popovídat. Pravda, tenkrát italsky ještě moc neuměla, ale anglicky se přece člověk domluví skoro s každým.

Tetino diktátorství Johaně nejdřív bránilo se s Paolem třeba jen seznámit. Doopravdy se potkali až při tenisu. Paolo hrál výborně, jak jinak? Škoda jen, že na jiném kurtu než ona. Usmíval se ale na ubohou Johanku tak krásně, až se jí točila hlava. Dívala se na něj, místo na svého protihráče a kazila jednu hru za druhou.

Po zápase k ní zdvořile přistoupil.

„Hrajete moc dobře, slečno...“, pochválil galantně, i když nepravdivě, její hru ucházející angličtinou a přitom se jí nesmírně elegantně zeptal na jméno.

„Johana, Johana Králová,“ vydechla tenkrát okouzleně.

Víc ani říct nedokázala, prostě se jí nedostávalo dechu.

„Dovolte, abych se vám, slečno Johano, také představil,“ pokračoval zdvořile.

Johana přemohla pokušení vykřiknout: „Ty jsi Paolo, já vím, teta na tebe přece pořád volá.“ Místo toho přikývla, jako slušně vychovaná mladá dáma.

„Já jsem Paolo Marecchio,“ pokračoval Ital. „Jsem moc rád, že jsem se s tebou potkal.“

„Já taky,“ pípala Johana a usmála se.

Ještě chvíli si nezávazně povídali. Paolo chtěl vědět, co jeho nová kamarádka dělá, zajímal se, čím je její otec. Na

sebe prozradil, že pracuje v zavedeném rodinném podniku, kterému sice řediteluje jeho otec, ale tetička vlastní spoustu akcií, proto se jí snaží ve všem vyhovět.

Johana chápavě přikyvovala. Nový známý se jí líbil čím dál víc.

Pak se velmi nevhod objevila tetička. Přišla dřív, než se Johana Paola stihla zeptat, co bude dělat večer. Z Paola byl rázem zase jen oddaný synovec. Johany se skoro dotklo, jak chladně se s ní rozloučil. V duchu ho ovšem omlouvala, tetička byla skutečně velmi panovačná osoba.

Znovu se s Paolem potkala až ráno u bazénu. Paolo taky vstával brzy, chodívali spolu plavat i běhat. Johana se na společná rána moc těšila, nemohla dospat, v noci se budila leknutím, že zaspala a Paola nestihne. Tetička našťestí spávala dlouho, Paolova otročina proto začínala až po desáté dopoledne.

První ráno se setkali jen náhodou, Podruhé už na tom z Johaniny strany nic náhodného nebylo, šlo o dobré plánování v složité situaci.

Paolo byl báječný, k Johance se za celý život nikdo tak hezky nechoval. Vůbec v ní neviděl dítě, nebyl přezíravý ani dotěrný. Hned to první ráno, když ji samozřejmě políbil na přivítanou, se Johaně dlouhé nohy málem podlomily samým štěstím. Šlo sice o pouhý přátelský polibek, ale naznačoval spoustu možností. Johanino štěstí kazil jen nedostatek času, Paolova tetička a vlastní podezíravý otec.

Naštěstí dostala tetička ve čtvrtek úpal. Johana litovala jen toho, že ta otravná stará bába neonemocněla dřív, v sobotu musí odjet domů. Johana sice prosila tátu, aby ještě zůstali, ale otec měl nějaké pracovní povinnosti v Praze a její prosbě, aby odlet odložili, se jen vysmál.

„Johanko, miláčku, ty jsi opravdu ještě dítě,“ kroutil nad ní hlavou, „nejdřív sem nechceš jet, pak zase odtud

nechceš odjet, nemůže se přece všechno točit jen kolem tebe. Kdy už konečně vyrosteš?”

Tak měla Johana pro sebe s Paolem pouze čtvrtěční odpoledne. Paolův nádherný červený kabriolet už na Johanku čekal u pláže, když přibíhala od hotelu. Rodičům se Johana moudře vyhnula, aby nemusela pracně vysvětlovat, kde bude celé odpoledne. Musí se ovšem vrátit včas k večeri, jinak po ní otec nechá vyhlásit mezinárodní pátrání, o tom Johana vůbec nepochybovala. Proto vítala i Paolovo moudré rozhodnutí, že na ni bude čekat u pláže a ne přímo u hotelu. Proč přidávat rodičům starostí. Paolo zase nechtěl vypadat jako necitelný synovec, když jeho tetičce není dobře a on se jede bavit.

Johana vklouzla do auta, řidičova pevná opálená ruka ji na okamžik lehce objala kolem pasu. Dívka se zachvěla radostí. Zatím jí Paolo nikdy nedal najevo, že o ni stojí jinak než jen jako o kamarádku, s kterou se dá lehce uniknout nudné péči o postarší příbuznou.

Johana se podívala Paolovi do rozzářené tváře právě ve chvíli, kdy mladík sešlápl plynový pedál až k podlaze. Děkovala osudu, že si stihla nasadit sluneční brýle. Paolo ji tak nemůže přistihnout, jak na něj zbožně civí. Dívka si nemohla pomoci, musela se blaženě usmát. Stejně jako mladík se radovala z chvíle svobody a vzájemné blízkosti.

Auto vyrazilo cestou podél pobřeží, sláný vítr čechrал Johaně dlouhé plavé vlasy, vlály za ní jako zvlněný zlatý závoj. S rozkoší nastavovala tvář malinkým kapičkám slané tříště, kterou vítr přinášel. Jela by takhle donekonečna, vůbec by se nestarala kam. Červený kabriolet ji jako kouzelná loď vezl modrým ostrovem ke štěstí.

Capri není ostrov, kde by se dalo jezdit dlouho na plný plyn. Johanin krásný řidič musel za chvíli zpomalit, ale ani jednomu to nevadilo.

Vítr se na pár vteřin obrátil. Johaniny vlasy letmo pohladily Paolovu opálenou tvář. Slunce si pohrávalo na okrajích dívčinych bílých šortek, zlatilo jí kůži na svůdných dlouhých nohách, odráželo se v zapínání lehounkých sandálků. Obvykle sportovní Johanin vzhled zněžněl, dnes vypadala spíš jako štíhlá křehká víla, než jako dívka schopná uplavat nebo uběhnout kilometr v dobrém čase. Vlasy, které nosila pevně stažené, aby jí nepřekážely v rychlém pohybu, jí dnes vlály svobodně a nespoutaně kolem štěstím prozářeného obličej. Její drobná pevná ničím netisněná ňadra se hezky rýsovala pod hluboce vystřiženým tričkem na ramínka. Paolovy letmé obdivné pohledy oceňující její svěží mladou krásu Johanu hřály víc než subtropické poledne.

Auto vytrvale stoupalo, modré vlny poklidného Neapolského zálivu šplouchaly v čím dál větší hloubce. Obzor se rozšířil, vzduch voněl piniemi a cikády se mohly strhat, aby jejich píseň zaslechli i ti dva v autě. Johana se v duchu trápila otázkou, proč je výlet s Paolem o tolik hezčí než stejná cesta s tatínkem. Lesklý červený kabriolet využil malinkého odpočívadla na útesu, sjel z klikaté silnice a zastavil. Ani jeden z mladých lidí po celou tu krátkou cestu nepromluvil. Teď spustili oba najednou, jako by je ticho, které je předtím spojovalo, najednou tížilo.

„Není ti chladno?“

Paolova starostlivá otázka Johanu nesmyslně potěšila.

„Tady to fouká víc než na pláži.“ Mladíkova angličtina byla chvílemi půvabně nejistá.

„Ne, díky, je mi nádherně, větřík chladí, ale nestudí.“ Johanina angličtina byla o hodně lepší než Paolova. „Tady je všude kolem tolik krásy.“

Divčina ruka opsala oblouk a zahrnula do obrazu modré moře, modrý ostrov, zelené pinie, sebe, Paola i uřvané cikády, které ječely, jako by jim polední slunce připékalo křídla. Johanu začínaly štvát, jaká je to poezie, když na

kluka vzdáleného půl metru musí málem křičet, aby přeřvala ten uječený hmyz.

Vystoupili z auta a Paolo jí úplně samozřejmě položil lehce ruku kolem ramen a na okamžik k sobě přitiskl dívčino štíhlé pružné tělo. Pak sevření uvolnil, ale ruku z jejích ramen nespustil. Byl to jejich první dotek, který se nedal vydávat za náhodu. Johana se zachvěla štěstím. Celým tělem se k němu přitiskla, hlavu mu položila na rameno.

Celý ostrov byl rázem ještě hezčí. I cikádi koncert se zdál romantičtější. Vůně nádherného ostrova i společná blízkost oba mladé lidi opájela jako víno. Johana se otočila a zvedla oči k Paolově tváři. Najednou ji držel pevně v náručí, jeho polibek jí zavřel ústa, zároveň ji zbavil dechu i naplnil netušeným štěstím.

Johana už nebyla panna, před pár měsíci se krátce pomilovala se spolužákem z vedlejší třídy. Šlo spíš o zvědavost než lásku. Však jí to taky její nejlepší, mírně prudérní kamarádka Sára dlouho zazlívala. Celá akce, od které si tolik slibovala, nestála za nic. Johaně zůstaly jen upoceně vzpomínky na vlastní i hochovu neobratnost a taky na bolest, ze které ho trochu neobjektivně vinila. Celá epizoda tenkrát skončila urážkami, hádkou a rozchodem. Johaně se teď mihla v hlavě matná vzpomínka, jen takový záblesk, aby si stihla uvědomit, že jeden Paolův polibek v ní probudil víc rozkoše, než celé to směšné a spěšné milování.

Paolovy rty opustily dívčí ústa a začaly cestovat. Nejdřív ji líbal čelo, oči, celý dokonalý ovál tváře, pak mu rty sklouzly na odhalený krk a mířily níž a níž. Pod Johanou se začaly podlamovat nohy. Nemohla stát, nemohla dýchat, nemohla mluvit, ale za nic by nepřipustila, aby Paolo se svým polibkovým průzkumem jejího těla přestal.

Mazlivá zvířátka Paolových polibků přicestovala k dívčíným nadržům, jen lehce zakrytým lehounkým tričkem. Klidným pomalým pohybem, aby nepoplašil svou nezku-

šenou partnerku, se mladík zbavil té vzdušné překážky. Sundal ramínka. Tričko se svezlo k bokům. Dívčina svěží neopálená pevně vztyčená prsa zasvítla jako mořská pěna.

Cikády je pozdravily další slokou své písně, ale Johana je už neslyšela. Celým svým vzrušeným tělem vnímala jen své až k bolesti pevné bradavky a Paolovy rty bloudící po těch citlivých pahorcích. Polibky kopirovaly tvar nabízejících se ňader. Nespěchaly, zvolna zdolávaly ty sladké vrchy. Na vrcholu se polaskaly se vztyčenou bradavkou a Johanina touha sílila až k nesnesení. Oči se jí zamžily sladkým závojem, zvolna se položila na zelený travnatý okraj malého opuštěného odpočívadla.

Vzápětí byla zase na nohou, chvíle okouzlení pominula. Zelený okraj odpočívadla netvořil hebký pažit dívčiných snů ale středomořská pichlavá macchie, a ta se projevila velmi neromanticky. Její ostré trny lehce pronikly lehounkými kraťasy, bolestivě se zařaly do obnažených zad.

Johanino zavřísknutí na chvíli umlčelo i cikády. Postavila se, vydýchala, pak se projevila její zdravý smysl pro humor. Začala se strašně smát. Po chvíli se k ní přidal i Paolo. Znovu se políbili. Pak mladík pomalu a opatrně vytahal ze zad své zubožené partnerky trny, naštěstí jich bylo jen pár.

Nasedli zpátky do auta a jeli hledat restauraci, kde by koupili nějakou pálenku na desinfekci poškrábaných zad a něco studeného k pití pro oba.

V autě vládla uvolněná atmosféra vzájemné blízkosti. Paolo hladil za jízdy Johaninu ruku, občas sjelo pohlázení i na štíhlé opálené stehno ležící tak sváděivě blízko ruky na řadicí páce. Na svazích a ostrých zatačkách ostrova Capri se musí řídit velmi často.

„Škoda, že neumíš italsky,“ povzdechl si Paolo. „Moje milá, moje krásná, v italštině zní slova lásky mnohem líp.“

„Klidně mi povídej o lásce italsky,“ usmívala se Johana, „trochu rozumím, zbytek se doma doučím. Než se uvidíme příští rok, budu rozumět všemu.“

„Ty by ses kvůli mně skutečně naučila italsky?“ žasl mladík a pevně ji k sobě přivinul.

V zápětí ji zase pustil, protože točící se cesta nad útesy vyžadovala obě ruce k řízení.

„Ty bys mě chtěl opravdu příští rok vidět?“ odpověděla Johana otázkou. „Bez tvé tety a mých rodičů?“

„Moc rád se s tebou potkám kdykoli a kdekoli,“ vydechl Paolo. „Bez našich příbuzných by to skutečně bylo nejlepší. Myslíš, že tě pustí příští rok samotnou do Itálie?“

„Nevím,“ přiznala se Johana upřímně. „Budu to muset zkusit, ale věř mi, udělám pro to všechno na světě. Tátovi bude za chvíli hučet v hlavě, jak na něj bude jeho milovaná dceruška naléhat.“

„Jsi tak odhodlaná, skoro jde z tebe strach,“ zasmál se Paolo a tím zaplašil i dívčin chvilkový smutek. „Uvidíš, že se ti to povede! Kdo by ti taky odolal, moje krásná Johano.“

Dívčino jméno mělo v jeho ústech tak sladký zvuk, že oba mladí lidé na chvíli ztichli. Mlčky vychutnávali krásu ostrova i příslibů budoucnosti.

„Škoda, že musíme odjet už v sobotu,“ zalitovala Johana.

„Třeba si na sebe dokážeme najít chvilku i zítra,“ utěšoval ji Paolo.

„Možná bude tvoje tetička ještě nemocná,“ zadoufala dívka.

„Ty jsi mi ale upír, přát někomu nemoc se nemá.“

„Jen docela malinký úpal,“ smála se Johana na celé kolo. „Docela malinkatý úpal, jen aby musela zůstat v pokoji a neotravovala nás.“

Paolo zastavil na příhodném místě a přitáhl si Johanu k sobě.

„Jsi nesmiřitelná, jde z tebe hrůza, budu se tě hrozně bát,“ šeptal mezi polibky.

Johana zasykla bolestí, když zapomněl a pevně stiskl její poškrábaná záda. Pak hned vzdychla štěstím. Paolo velmi pečlivě líbal na jejích zádech každý škrábanec, aby měl jistotu, že žádný nevynechal, vzal je raději dvakrát. Johaně se tahle léčba moc zamlouvala.

„Jsi nejlepší doktor, kterého znám, už mě ta záda vůbec nebolí.“

„To je škoda,“ zašklebil se pokrytecky mladík, „právě jsem chtěl léčení zopakovat.“

Johana věrohodně zasténala a složila se mu do náruče.

„Zase mě to začalo strašně bolet, začni mě zase léčit,“ škemrala.

Po půl hodině intenzivního léčení konečně opět nastarovali, tentokrát skutečně dojeli k půvabné taverně, jakých bylo na ostrově plno. Usadili se v zahrádce, kde stoly místo typických slunečníků stínila vinná réva. Líbezně se pnula po pergole, kromě vítaného stínu poskytovala milencům nenadálé soukromí, její husté zelené listy dokonale oddělovaly zahrádku taverny od silnice.

Vrásčitý, sluncem dočerna sežehnutý majitel jim přinesl deci pálenky na Johanina poškrábaná záda. K pití jim naservíroval studený vinný mošt, když s poukazem na auto odmítli k staříkovu naprosto nepokrytému znechucení víno.

Ke džbánu moštu dostali mísu sýra, oliv, šunky, navíc jim ještě postavil na stůl misku pistáciových oříšků. Takhle dobře zaopatřené je stařík zanechal osudu s tím, že na něj mají zavolat, kdyby ještě něco potřebovali. Johana s Paolem osaměli v zeleném pokojíčku tvořeném stonky a listy vinné révy. Nejdřív vypili sklenici chladného moštu, pak si Johana sedla na židli obráceně, zvedla si triko a nastavila směrem k Paolovi svá poškrábaná záda.

„Dezinfikuj,“ přikázala mu. „Vůbec si mého jekotu nevšímej,“ dodala sice statečně, ale hlásek se jí přece jenom trochu třásl.

„Jenom, prosím tě, nekřič moc nahlas,“ prosil ji Paolo, kterému se do nutné operace taky moc nechtělo, „jinak si bude děda myslet, že ti tady ubližuju a přijde mě zbit.“

„A bude mít pravdu,“ zašklebila se rošťácky Johana. „Chceš mi přece ubližovat. Tak už konečně začni.“

Paolo si s povzdechem nalil vinnou pálenku do dlaní, přejel s ní dívce po zádech. Dívka sebou škubla, ale držela. Mladík celou akci ještě dvakrát pečlivě zopakoval. Johana sice nekřičela, ale tvář měla bolestně sevřenou a v očích ji stály slzy. Když byla sklenice prázdná, Paolo ji pečlivě postavil na stůl, pak k sobě jemně dívku přitáhl, dal pozor na její bolavá záda a pozorně ji slíbal slzy z očí.

Johaně se rázem udělalo lépe. Společně se vesele pustili do syra, oliv, šunky i oříšků. Johana se nikdy nestyděla za svou zdravou chuť k jídlu. Mohla sníst cokoli a přesto zůstávala štíhlá až hubená. Mladík za ní nezůstával nijak pozadu. Jídlo si kořenili veselým povídáním a zapijeli ho moštem. Teprve když došlo na oříšky, uvědomili si oba mladí lidé, jak je pozdě.

„Musíme jet,“ povzdechl si Paolo. „Teta se už určitě probudila, bude se po mně shánět.“

„Já taky budu muset být v čas u večeře,“ přisvědčila Johana. „Jinak se naši začnou zajímat, kde jsem byla. Nerada bych jim něco vysvětlovala.“

Zvedli se od stolu. Stařík přispěchal s účtem, jako by na ten okamžik čekal. Paolo zaplatil, rozloučili se s pohostinným diskrétním místem a znovu nastoupili do auta. Motor úslužně naskočil, červené lesklé dvousedadlové autíčko je vezlo zpátky k pláži a hotelu.

Zpáteční cesta byla hrozně krátká. Johana nestihla říct ani polovinu toho, co měla na srdci a už stáli na místě, kde

se před pár hodinami setkali. Zbýval čas na jediný letmý polibek, pak už stála Johana u pláže sama. Najednou nevěděla jestli se má radovat z krásného odpoledne, nebo plakat smutkem, že už skončilo. Z rozněžnění ji probral až pohled na hodinky. Musela sebou pořádně hodit, aby se ještě stihla před večerí vysprchovat.

Johanu probraly ze snění nějaké zvuky. Nic se nedělo, jen jejich obvykle tichou ulicí proběhlo hejno dětí. Obhlédla situaci, zkontrolovala čas. Ještě pořád ji zbývalo pár hodin do chvíle, než se otec vrátí z práce. Matka přijde mnohem dřív, je dnes na některé ze svých mnoha dobročinných akcí, nebo má hodinu jízdy na koni? Johana se pohrdavě zašklebila, je to úplně jedno. Vrátil se jako vždycky včas, aby svého manžela přivítala polibkem. Dceři matčina naprostá spokojenost s životem ženy v domácnosti lezla přišerně na nervy. V upřímných chvílích si ovšem musela přiznat, že to bude i tím, že ona sama netuší, co si se životem počne. Zvlášť teď po maturitě se tahle otázka stávala palčivější. Johana na žádnou vysokou jít nechtěla, snahám svých cílevědomých spolužáků se pošklebovala, ale přitom dobře věděla, že její amatérsky, i když dobře hraný tenis ji život nenaplní. Otec ji bude sice ochotně živit třeba do padesáti, o tom nepochybovala, ale stačí to? Prudkým pohybem ruky odehнала hloupé starosti. Pohodlněji se uhnízdila na gauči. Znovu se v myšlenkách vrátila na Capri, i když už téměř nebylo nač vzpomínat.

U večere Paola neviděla, obratným manévrem kolem obsluhujícího personálu vyzvěděla, že si Paolo a jeho teta nechali naservírovat večerí v soukromí svého apartmá. Počítala s něčím takovým, ale přesto nedokázala před rodiči zatajit smutek. Naštěstí ho přičítali pouze blížícímu se odjezdu z krásného ostrova.

Táta Johanku politoval, dokonce jí dal peníze na kabelku, po které ještě včera zoufale toužila. Byla příliš drahá na to, aby si ji pořídila z kapesného, a krásná tak, že se holky ve třídě závistí potrhají, ale dnes ani to Johanku úplně neutěšilo. Šla spát. Celou noc se jí zdálo o laskavém slunci, které kvůli ní sklátilo na lůžko celé zástupy nepohodlných tet.

Ráno jí přineslo další zklamání. Johana se vydala k moři, aby si tam zaběhala, jak byla zvyklá, ale Paolo se k ní nepřipojil. Neviděla ho ani u snídaně, ani na tenisu. Poflakovala se po kurtech, přijala jen jediné pozvání, aby si taky zahrála, ale kazila tolik míčků, že toho raději nechala. Dalším známým, vyhlízejícím vhodného soupeře, se už raději omlouvala předem.

Paolo se objevil až hodinu před obědem a tetičku si ke všemu přivedl s sebou. Johana se málem vztekem a lítostí rozplakala, když je uviděla. Teta byla do Paola zavěšená, polohlasem mu něco povídala. Paolo se k ní nakláněl a usmíval se jako idiot. Na Johanu se ani nepodíval. Přiblížil se k ní na okamžik až ve chvíli, kdy definitivně a uraženě zamířila k východu.

Raketou si pohazovala tak, že náhodným kolemjdoucím šlo minimálně o zdraví, když už ne o život. Paolo ji ani teď nepozdravil, dokonce se ani na okamžik nezastavil. Běžel se vítat s jedním ze svých přátel. V běhu do dívky vrazil, letmo se omluvil. Nikdo kromě Johany nepostřehl, jak jí šikovně vsunul do ruky lísteček. V další vteřině už se Paolo objímal s kamarádem a Johana spěchala do svého pokoje, aby si v klidu přečetla, co jí ten zrádce píše.

Má milovaná, psal jí Paolo, jeho psaná angličtina byla ještě horší než mluvená. Je mi moc líto, že jsem s tebou ráno nebyl u moře, ale teta se zlobí. Měl jsem prý včera u ní zůstat. Mému otci na dobrých rodinných vztazích záleží, proto si ji musím udobřit. Přijdu se s Tebou rozloučit ve tři odpoledne na pláž. Buď, prosím, připravená, abychom mohli hned od-